

Thingets Bifald, da Sagen sidste Gang forelaae. Indstillingen under Nr. 3 gaaer kun ud paa en ringe Ting, nemlig Udeladelsen af et Punktum, som er ganske overflødig; naar det nemlig der hedder: „Thingsvidner i deslige Sager kunne optages ved vedkommende Politieret“, da er det Noget, hvorefter der ikke kan være Spørgsmaal, at jo den Ret, der har behandlet Hovedsagen i første Instant, og saa under de lovlige Betingelser kan tilvejebringe de yderligere Oplysninger, som efter at Sagen er kommen ind for den overordnede Ret, maatte synes at burde tilvejebringes. Indstillingen under Nr. 4 er kun en Redactionsforandring. De Postor af Uendingsforslagene, som jeg nu har berørt, betinge igjen Forslaget under Nr. 9, nemlig om en anden Overskrift over Loven. En saadan forandret Overskrift er nødvendig. Tidligere stod Overskriften, som om det var en reen Appellov. Den 8de Paragraph, som er kommen ind ved Sagens anden Behandling, har medført, at det ikke længere er nogen blot Appellov; den omhandler jo ligeledes disse Sagers Behandling i første Instant, og Overskriftens Berigtigelse formener man da at kunne sige paa den Maade, som er indstillet under Nr. 9.

Endelig har jeg at berøre med et Par Ord Uendingsforslaget under Nr. 5, som knytter sig til den 7de §. Det er en forandret Redaction, som Udvalget indstiller i den Hensigt at undgaae et Punkt, hvorefter der blev Discussion ved Sagens foregaaende Behandling, og hvor Discussionen knyttede sig til de Udtryk i den tidligere §, at D. L. 1—6—11 „er ophævet“, om der nemlig burde staae „er ophævet“ eller om det tidligere Udtryk, som navnlig var indbragt fra min Side, burde foretrækkes. Jeg mener, man kan undgaae alt dette ved den Affattelse af § 7, som vi nu have indstillet, og som findes paa Uendingsforslagslisten under Nr. 5.

Orsted: De formelle Tydel, som den arede Ordfører har havt ved at optage en saadan Bestemmelse, som den, der er Gjenstand for Uendingsforslaget under Nr. 7, ere vist i og for sig meget velgruede, og ere endog blevne forøgede ved den Skikkelse, som den Bestemmelse nu har faaet, som tidligere er bleven

vedtagen. Oprindeligt var det en Bestemmelse, der blot angik de Politieretter eller de Brandretter, som vare Gjenstand for Anordningen; men nu har man optaget endogsaa de ved Politie- og Criminalretten i Kjøbenhavn behandlede Sager, hvorefter der aldrig tilforn har været Tale. Derfor skal ogsaa den Bestemmelse, som tidligere var vedtagen, træde frem i Anordningen som § 1, og Anordningens hele Overskrift skal forandres; den vil nu faae Titel af Lov, der angaaer Politieretsfagers Behandling og Appel, istedetfor at der tidligere blot var Tale om Appel. Det er vist, at alle disse Forandringer i og for sig ere nødvendige, naar der skal blive nogen Consequens i de vedtagne Bestemmelser. Men det forekommer mig ogsaa, at det ved denne yderligere Forandring bliver saameget mere indlysende, at det vil være urigtigt at optage en Bestemmelse i nærværende Lov, som først er kommen under Spørgsmaal ved Sagens 3die Behandling, som der aldrig har været Tale om under de foregaaende Behandlinger, og som der heller ikke har været talt om af Folkethinget. Dette forekommer mig ikke bestaaer med Forhandlingernes Form her i Thinget. Men selv affondret herfra, maa det vist i sig selv være overmaade betænkeligt, om en Lovbestemmelse, især en Lovbestemmelse, som er meget indgribende i det daglige Liv, skulde blive vedtagen, uagtet den først kommer frem ved Sagens tredje Behandling, som blot er bestemt til at gjøre Uendinger, som kunde findes fornødne i det, som forhen er bleven vedtaget, thi en saadan Bestemmelse vilde ikke være underkastet alle de Overveielser og Forhandlinger, som ellers baade Grundloven og Forretningsordenen have anseet for nødvendige. Naar jeg nævnedes Criminal- og Politieretten, som nu er kommen med ind i Loven, saa gjælder det Samme om Kjøbenhavns Brandcommission, hvorefter der ikke tidligere har været Tale.

Hvad Realiteten af Forslaget angaaer, saa forekommer det mig at være meget betænkeligt i det Omfang, som her er tilfattet, at tilstæde Procuratorernes Møde i Politieretterne; thi derved ophæves aldeles Forskjellen mellem Politierets-Proceduren og Proceduren ved den ordinaire Ret. Forordningen af 8de Mars